

MOJANG

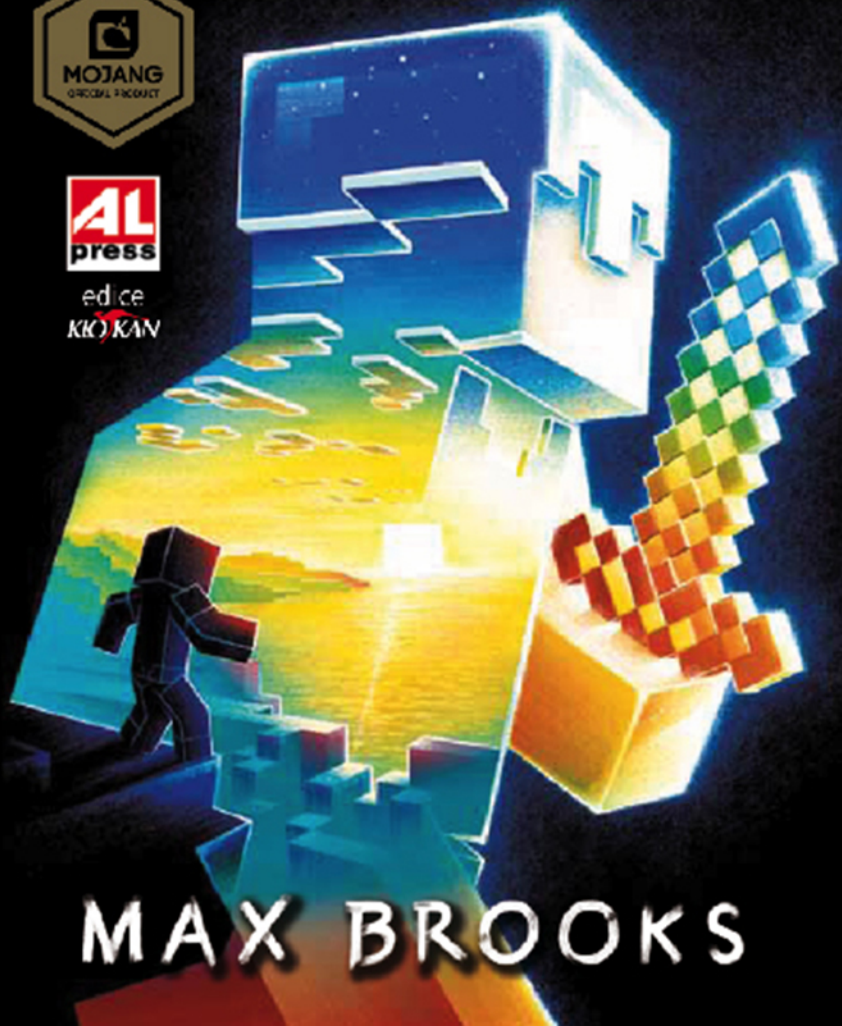
MINECRAFT™

OSTROV

AL
press

edice
KOKAN

MAX BROOKS

edice
KIO/KAN

MOJANG
MINECRAFT™
OSTROV

MAX BROOKS

edice
KIOKAN

Copyright © Mojang AB and Mojang Synergies AB, 2017
Translation © Jan Mrlík, 2017
Minecraft je obchodní značka
či registrovaná obchodní značka Mojang Synergies AB.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Minecraft: Ostrov je fiktivní dílo. Jména, místa, postavy a události
jsou buď produktem autorovy představitivosti, nebo jsou užity
smyšleným způsobem. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými či mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu MINECRAFT: THE ISLAND vydaného v roce 2017

nakladatelstvím Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Otilie Grezlová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-754-3633-7 (pdf)

*Pro Michelle a Henryho,
kteří mě chrání,
aby se ze mě nestal ostrov.*

Následující děj
se zakládá
na skutečných událostech

Úvod

Asi bych neměl očekávat, že uvěříte ve svět, který se nyní chystám popsat, ovšem jakmile čtete tyto řádky, jste už v něm. Nebo jste v tom světě už nějakou dobu, a zrovna jste objevili ostrov. Či snad, jak se stalo mně, vás ostrov přivedl do tohoto světa. Jste-li sami, zmatení a k smrti vylekaní, jste na tom zrovna tak jako já prvního dne. Tento svět se může jevit jako bludiště, někdy je to spíš trapič. Ve skutečnosti je vašim učitelem a zkoušky, před které vás staví, jsou maskované lekce.

Proto jsem po sobě zanechal tuhle knihu – aby vám moje cesta pomohla při té vaší.

kapitola 1

Nikdy to nevzdávej

*T*opím se!

Probudil jsem se pod vodou, *hluboko* pod vodou, a to byla zároveň moje první vědomá myšlenka. Chlad. Tma. Kde je hladina? Kopal jsem všemi směry a snažil se najít cestu vzhůru. Kroutil jsem se a obracel, dokud jsem to nezahlédl: světlo. Kalné, bledé a velmi vzdálené.

Instinktivně jsem vyrazil k němu a brzy jsem si všiml, jak se voda kolem mě projasňuje. Tam musí ležet hladina, tam je slunce.

Jenže jak může být sluce... hranaté? To snad musí být halucinace. Možná nějaké zkreslení vodou.

No a co? Kolik ti ještě zbývá vzduchu? Musíš se dostat nahoru. Plav!

Plíce se mi nadýmaly, mezi rty mi unikaly drobné bublinky a prchaly přede mnou ke vzdálenému světlu. Kopal jsem a dráсал vodu jako zvíře v pasti. A už jsem to viděl – strop složený z vlnek, k němuž jsem se blížil každým zoufalým záběrem. Jsem k němu blíž, ale stále příliš daleko. Bolí mě celé tělo a plíce jako by mi hořely.

Plav! PLAV!

Prásk!

Tělo se mi zkroutilo v náhlém náporu bolesti, která mi vystřelila od chodidel k očím. Otevřel jsem ústa ve zdušeném výkřiku. Sápal jsem se k doutnajícimu světlu a dral jsem se o nádech, o život.

Vystřelil jsem do chladného čistého vzduchu.

Kašlal jsem. Dával jsem se. Sípal. A smál se.

Dýchal jsem.

Na okamžik jsem si užíval toho úžasného pocitu, zařel jsem oči a nastavil tvář hřejícímu slunci. Když jsem však oči otevřel, nevěřil jsem tomu, co vidím. Slunce *bylo* krychlové! Prudce jsem zamrkal. A mraky – ty taky? Místo okrouhlých nadýchaných vatových polštářů nade mnou líně proplouly tenké hranaté věci.

Pořád máš ještě halucinace, pomyslel jsem si. Praštil ses do hlavy, když jsi spadl z člunu, a teď jsi trošku mimo.

Jenže – spadl jsem ze člunu? Na nic takového si nevzpomínám. Vlastně si nedokážu vzpomenout vůbec na nic – jak jsem se sem dostal, ani kde je to „tady“.

„Pomozte mi!“ křičel jsem a obhlížel jsem obzor a pátral po nějaké lodi nebo letadle nebo kousku souše. „Prosím, kde jste kdo? Kdokoli! POMOC!“ A kolem mě jen ticho. Neviděl jsem nic než vodu a oblohu.

Byl jsem sám.

Skoro.

Něco šplouchalo jen na píd' před mým obličejem, záblesky chapadel a baňatá černá a šedá hlava.

Zaječel jsem a kopal ve snaze couvnout. Připomínalo to sépii, ale hranatou, jako všechno ostatní v tomhle divném místě. Chapadla se natočila proti mně a rozevřela se do širokého vějíře. Zíral jsem rovnou do zívající rudé tlamy vroubené bílými ostrými zuby.

„Vypadni!“ zařval jsem. S vyschlými ústy a bušícím srdcem jsem se nemotorně šplouchal pryč od toho tvora. Ale

nemusel jsem. V té chvíli se chapadla sevřela a sépie vystřelila opačným směrem.

Vznášel jsem se tam, ztuhlý strachem, a několik vteřin šlapal vodu, dokud ten tvor nezmizel v hlubině. Pak se ze mě vydralo dlouhé, chrčivé a úlevné „úúúch“.

Ještě jednou jsem se zhluboka nadechl, a pak znovu, a potom jsem to ještě mnohokrát zopakoval. Konečně se mi srdce zklidnilo, ruce a nohy sebou přestaly škubat a poprvé jsem se úplně probral, takže mi naskočil mozek.

„Tak fajn,“ pravil jsem nahlas. „Jsi kdoví kde v jezeře nebo v moři, prostě něco v tom smyslu. Nikdo tě nepřijde zachránit a vodu nemůžeš šlapat věčně.“

Pomaličku jsem se otáčel kolem dokola a doufal jsem, že zahlédnu nějaký proužek pobřeží, který mi předtím třeba unikl. Nic. V zoufalství jsem ještě jednou zkusil propátrat oblohu. Žádná letadla, ani chabá bílá stopa po nich. Kde obloha není počáraná kondenzačními stopami? Nu tam, kde jsou na ní krychlové slunce a hranaté mraky.

Mraky.

Všiml jsem si, že téměř všechny se vytrvale posunují jedním směrem, pryč od vycházejícího slunce. Na západ.

„Stejně dobrý směr jako každý jiný,“ řekl jsem, zhluboka vzdychl a pomalu začal plavat k západu.

Nebylo to kdovíjaké vodítko, ale říkal jsem si, že mě vítr třeba trochu popostrčí nebo mě aspoň nebude brzdit. A kdybych se pustil na sever nebo na jih, mohl by mě vítr pomalu tlačit do oblouku, takže bych třeba skončil tím, že bych plaval v kruhu. Netušil jsem, jestli je to skutečně tak. Nevím to doteď. Totiž, podívejte, zrovna jsem se probral, nejspíš s nějakým vážným poraněním hlavy, na dně oceánu a opravdu, opravdu usilovně jsem se snažil, bych tam zase neskončil.

Jen pěkně pokračuj, domlouval jsem si. *Soustřed' se na to, co máš před sebou*. Začal jsem si všímat, jak podivně „plavu“; žádný pohyb na způsob *tempo, pauza, tempo*, měl

jsem naopak pocit, že přes vodu kloužu a ruce a nohy jako by se vezly s sebou.

Zranění hlavy, pomyslel jsem si a snažil se vyhnout úvahám, o jak vážné zranění by mohlo jít.

Všiml jsem si, že nějak nenarůstá moje únava, což se mi zdálo dobré. Nemělo by náhodou plavání být dost vyčerpávající? Copak z něho po určité době nezačne bolestivě pálit ve svalech? *Adrenalin*, usoudil jsem a radši jsem se vyhnul představám, jak se ta moje nouzová nádrž pomalu vyprazdňuje.

Ale ona se vyprázdní. Dřív nebo později mi dojde pára, chytnou mě křeče, místo plavání dokážu jen šlapat vodu a po šlapání vody přijde splývání. Jistě, měl bych zkusit odpočívat, nechat se nést vodou a uchovávat si energii, ale na jak dlouho mi tohle může vydržet? Jak dlouho bude trvat, než mě chlad vody nakonec udolá? Jaká doba ještě uplyne, než začnu cvakat zuby a mé třesoucí se tělo nakonec klesne dolů do tmy?

„Ještě ne!“ vyhrkl jsem. „Ještě to nevzdávám!“

Ten hlasitý výkřik stačil, abych se zase vzmužil. „Soustřed se! Pokračuj!“

A taky jsem to udělal. Plaval jsem ze všech sil. Také jsem se pokoušel zůstat maximálně pozorný ke svému okolí. Co kdybych zahlédl stěžeň lodi nebo stín helikoptéry? Přinejmenším mi to odvede myšlenky od současné svízelné situace.

Všiml jsem si, že voda je klidná, což mi dodalo trochu uspokojení. Když nejsou vlny, nic mi neklade odpor, což znamená, že můžu doplavat dál, pravda? Také jsem zaznamenal, že voda je sladká, nikoli slaná, a to mi prozradilo, že musím být v jezeře, ne v moři, a jezera přece bývají menší než oceány. No jo, velké jezero je zrovna tak nebezpečné jako moře, ale no tak, snad vás nerozčiluje, že se pokouším na všechno nahlížet z té lepší stránky?

Rovněž jsem zaregistroval, že vidím dno. Leželo hluboko, abyste mi správně rozuměli, dala by se tam potopit slušně velká kancelářská budova a nekoukal by jí ani kousek, ale neplaval jsem nad bezednou hloubkou, jak by se u oceánu patřilo. A viděl jsem, že dno není rovné. Brázdily je shluky údolíček a kopečků.

A pak jsem si všiml, že po mé pravé ruce se začíná jeden z těch kopečků vytrvale zvedat. Šplhal tak vysoko, že jeho vrcholek mizel za obzorem. Vynoří se nad hladinu? Zabočil jsem tuším na severoseverozápad a rovnou za nosem jsem plaval k tomu podvodnímu kopci.

Než jsem se nadál, kopec na dně vzrostl v podvodní horu. A o několik vteřin později už jsem byl přesvědčen, že vidím, jak se jeho vrchol zdvihá z vody.

Tohle musí být země, pomyslel jsem si, ale zároveň jsem svým nadějím nedovolil, aby se příliš vzepnuly. *Mohla by to být fata morgána, nějaký optický klam, nebo cár mlhy, nebo...*

Potom jsem zahlédl strom. Totiž myslel jsem si, že je to strom, protože z té dálky jsem neviděl víc než hranatý tmavozelený útvar nasazený na tmavohnědé čárce.

Vzrušení mě hnalo dopředu jako torpédo. Jak jsem upíral oči před sebe, brzy jsem rozlišil i další stromy rozeteté po tříslově hnědé pláži. A pak se za nimi zvedl zelenohnědý svah nějakého návrší.

„Země!“ vykřikl jsem. „ZEMĚÉÉ!“

Dokázal jsem to! Teplá, pevná, stabilní země! Ještě několik temp a měl bych tam být. Zalila mě vlna absolutní úlevy... a pak zrovna jako skutečná vlna zase odplynula pryč.

Měl jsem na oslavování sotva vteřinu, než se mi před zrakem ukázal celý ostrov. Jakmile jsem dosáhl břehu, zavalil mě stejný zmatek, jako když jsem se probral k vědomí.

Ten ostrov byl hranatý. Či přesněji stvořený z kostek. Všechno – písek, hlína, kameny, dokonce i ty věci, o kte-

rých jsem si zprvu myslel, že jsou to stromy. Všechno tvořily soustavy krychlí. „Dobře,“ prohlásil jsem, odmítaje věřit tomu, co vidím. „Potřebuju jen minutku, jedinou minutku.“ Stál jsem po pás ve vodě, pomrkával, ztěžka oddychoval a čekal, až se mi pročistí zrak. Nepochyboval jsem, že co nevidět se ty drsné pravé úhly zlomí v měkkou, oblou normalitu.

Nestalo se.

„To musí být tím zraněním na hlavě,“ řekl jsem a brodil se na souš. „Žádný problém. Jen se ujisti, že nějak moc nekrvácíš, a pak...“

Instinktivně se mi zvedla ruka, aby ohledala předpokládanou ránu, a když mi vystoupala do úrovně očí, zajíkl jsem se.

„Co...?“ Na konci hranolovité paže mi seděla masitá kostka, a tahle divná krychle se neotevřela, ať jsem se namáhal sebevíc. „Kde mám ruku?“ zaječel jsem v návalu paniky.

Zatočila se mi hlava, krk se mi svíral, a nakonec jsem si prohlédl i zbytek těla. Chodidla jako cihly, hranolky místo nohou, trup podobný krabici od bot, a to všechno pokryté namalovanými šaty.

„Co se to se mnou děje!“ zařval jsem na prázdnou pláž.

„Tohle není skutečné!“ křičel jsem, běhal sem a tam a zkoušel jsem si strhnout namalované ošacení z těla.

Celý udýchaný jsem se rozběhl zpátky k vodě v zoufalé touze spatřit na hladině uklidňující odraz mé skutečné tváře. Neviděl jsem nic. „Kde to jsem?“ hulákal jsem na třpytící se moře. „Co je tohle za místo?“

Pomyslel jsem na vodu, jak jsem se v ní probudil... ale probudil jsem se vůbec?

„Tohle se mi jenom zdá!“ usoudil jsem a do panikou zkresleného hlasu se vedrala úleva, jak jsem se upnul k jedinému řešení, které mě napadlo. „No jasně!“ Na téměř celou vteřinu jsem se skoro sebral. „Bláznivý sen, za chvíli se probudíš a...“

A co? Pokusil jsem se představit si sám sebe, jak se doma probouzím do normálního života, ale všechno jako by se to vypařilo. Vybavoval se mi můj svět, opravdový svět měkkých, kulatých tvarů, lidí a domů a aut a života. Jenom na sebe samotného jako součást toho světa jsem si nedokázal vzpomenout.

Jako by mi nějaká pěst sevřela plíce a zúžilo se mi zorné pole. „Kdo vlastně jsem?“

Napětí mi stoupalo žilami v krku. Cítil jsem pokožku na obličejí i kořeny zubů. Zmatený a zvolna zachvacovaný nevolností jsem se trmácel k úpatí kopce. Jak jsem se jmenoval? Jak jsem vypadal? Byl jsem starý? Nebo spíš mladý?

Díval jsem se na své krabicovité tělo a cítil se dočista mimo. Byl jsem muž nebo žena? A byl jsem vůbec člověk?

„Co jsem zač?“

Napjaté vlákno prasklo. Moje myšlení se zhroutilo.

Kde? Kdo? Co? A pak finální otázka.

„Proč!“ zavřeštěl jsem na jasné krychlové slunce. „Proč si nedokážu vzpomenout? Proč jsem jinačí? A proč jsem tady? Proč se tohle všechno stalo zrovna mně? PRÓÓÓČ?“

Odpovědělo mi jenom ticho. Žádní ptáci, žádné vlny, ba ani zašumění větru v těch hranatých napodobeninách stromů. Nic než ryzí, trestající ticho.

A pak...

GRRRP.

Zvuk tak tichoučký, že jsem ani nevěděl jistě, zda jsem ho slyšel.

GRRRP.

Ano, tentokrát to bylo zřetelně slyšet a také jsem to ucítil. Vycházelo to z mého nitra. Kručelo mi v žaludku.

Mám hlad.

A to stačilo k ukončení vývrtky, v níž jsem padal. Něco dělat, jednoduchou a jasnou věc, na kterou bych se mohl

soustředit, a kromě dýchání není nic zřejmějšího ani prostšího než jídlo.

GRRRP, zamručel žaludek, jako by říkal: „Já čekám.“

Divoce jsem zavrtěl hlavou, abych dostal zase krev do tváří, a podíval se dolů na své tělo, abych se přesvědčil, jestli nemám něco k snědku. Když jsem se viděl poprvé, tak mě to šokovalo, že jsem mohl třeba něco přehlédnout. Třeba bych mohl mít v kapse vodovzdorný telefon nebo peněženku s osobním průkazem.

Ani jedno jsem neměl, ba ani kapsy. Našel jsem však tenký opasek, namalovaný stejnou barvou jako kalhoty – další důvod, proč jsem si ho prvně nevšiml –, se čtyřmi plochými kapsami po obou stranách. Všechny váčky zely prázdnotou, ale jak jsem je prohmatával, naráz jsem si všiml, že cítím zezadu nějaký tlak, jako by se mi něco zlehka opíralo o záda.

Říkám tomu „batoh“, nemá to však žádné popruhy ani háčky nebo něco jiného, co tu věc drží na místě. Prostě tam tak visí a stejně jako u opasku a namalovaných kalhot to nemůžu sundat. Je však možné přesunout si ho na břicho.

„To je ale bláznivý sen,“ prohlásil jsem, vraceje se tak k jediné duševní berličce, kterou jsem měl. Vnitřní strany batohu pokrývalo sedmadvacet malých kapes, zrovna takových, jaké visely na opasku, ovšem také docela prázdných.

Tím bychom měli hotovou inventarizaci, pomyslel jsem si a pocit hladu se přeměnil v trvalou nepříjemnou obtíž. To znamenalo nutnost najít nějakou potravu. Rozhlížel jsem se kolem, jestli třeba něco nezahlédnu, cokoli, co by se aspoň vzdáleně jevilo jako jedlé. Napřed jsem neviděl nic lepšího než cosi jako trávu s hranatými lístky vysokými jeden blok. Rostly po jednom či po dvou z hlíny pokryté zeleným povlakem, jejíž plocha bezprostředně navazovala na pláž. Natáhl jsem ruku k jedné rostlině hned u nohou, ale nedařilo se

mi ji utrhnout. Místo toho jsem rychlým boxovacím pohybem rukou nemotorně máchal.

Zmocnila se mě úzkost. Jedna věc je mít podivně vyhlížející tělo, ale docela dramaticky působí objev, že vás to tělo neposlouchá! Zkusil jsem to znovu, trávu jsem nechytit. Tak znovu, a když jsem se jí konečně dotkl, pěstí jsem svůj cíl rozdrtil a ten zmizel. A myslím doslova zmizel. Ne že by se vysoké zelené stonky jen položily nebo zlomily, prostě zmizely. Krátký zvuk drčení a puf – ztratilo se to.

„Ale no tak,“ našpulil jsem rty a mračil se na hranatou končetinu. „Jen funguj, ano?“ Z nějakého důvodu ani tahle domluva nevedla k tomu, že by se funkce ruky zlepšila. A stejně marné bylo opakování týchž bezvýsledných pohybů u dalšího trsu trávy.

Slyšel jsem, už nevím kde, definici šílenství, podle níž člověk dělá stejnou věc pořád dokola a doufá v odlišný výsledek. Nevím, jestli to pro některé lidi opravdu platí, ale já jsem k tomu měl hodně blízko.

„Jen funguj, ano!“ vrčel jsem zlostně a moje ruka udeřila do trávy úplně stejně jako předtím. „Funguj. Funguj. FUNGUJ!“ A začínalo to nanovo, ten můj duševní skluz. V té chvíli mi myšlení balancovalo na tenkém laně a opravdu jsem potřeboval získat nějaký úspěch.

Vlastně jsem se ho přesně řečeno nedočkal, ale náhodou jsem přerušil celý cyklus tím, že jsem doslova praštil do země. Při čtvrtém pokusu jsem udeřil tak tvrdě a ještě v tom pokračoval, že jsem nejenom zničil malé zelené lístky, ale vyrazil jsem celý blok hlíny pod nimi.

„Hele...,“ vykoktal jsem a místo zoufalství nastoupila zvědavost.

Napřed jsem chybějící blok vůbec neviděl, jenom díru o velikosti ztraceného bloku, který tam chyběl. Nahlížel jsem do vykousnutého drnu a pak jsem si všiml, že se nade dnem vznáší nějaká kostka – skutečně visela ve vzdu-

chu – a oproti původní velikosti bloku se velmi podstatně zmenšila. Sáhl jsem po ní, že ji vytáhnu, a ještě jsem se nedostal rukou ani do půlky vzdálenosti, když mi sama skočila naproti.

Ustoupil jsem o krok s dalším překvapeným „Hele!“ a upíral jsem pohled na kostku v mé ruce. Na omak připomínala hlínu, hrubá, suchá, s několika malými kamínky. Pokusil jsem se ji stisknout v dlani a cítil jsem, že povoluje, aniž by se drolila. Zvedl jsem ji k obličejí a začichal. Voněla prostě jako hlína.

Znovu jsem přičichl a pocítil jsem zvláštní uklidnění. Až do té chvíle se mi všechno jevilo jako naprosto cizí – všechno kolem mě i já sám. Ale tohle ne. Tento vjem mi byl dobře známý. Vnímal jsem, jak se mi svaly v šíji uvolňují, povolil jsem zaťaté zuby. Víte, nestydím se říct, že jsem si ještě čtyřikrát nebo pětkrát dopřál pořádné přivonění k tomu bloku hlíny, a zrovna tak se nestydím, že jsem se pokaždé ohlížel přes rameno, jestli se na mě někdo nedívá.

Neřekl bych, že se tato zkušenost odrazila ve všeobecném zlepšení, ale dodala mi tolik sebedůvěry, že jsem se pokusil rozevřít prsty a pustit blok na zem. A taky že tam dopadl. Cítil jsem se ještě líp.

„Dobře, v pořádku,“ vydechl jsem. „Mám přinejmenším schopnost věci pouštět z ruky.“ Víím, žádná velká výhra, ale aspoň něco. Něco dokážu maličko ovládat.

Vteřinku jsem se díval na malou kostku hlíny u svých nohou a pak jsem k ní vztáhl ruku, abych ji znovu sebral. Když mi znovu skočila vstříc, už jsem sebou tak netrhl.

„Fajn,“ řekl jsem a opatrně se nadechl. „Když tě můžu pustit, třeba bych mohl...“ Přistrčil jsem krychličku k jednomu váčku na opasku, a když do něho poslušně vklouzla, s úlevou jsem vydechl.

„Dobrá,“ zafuněl jsem a usmál se směrem k opasku, „věci se smrsknou – tedy přinejmenším hlína – dost na to,

abych je mohl nosit s sebou. Je to divné, ale v tomhle světě... v tomhle snu to může být užitečné.“ Nedokázal jsem zatím zdejší prostředí označit za „svět“. Ještě jsem si připadal příliš křehký.

GRRRP, zabublal žaludek, aby se mi připomněl.

„Správně,“ řekl jsem a vytáhl kostku z opasku. „Protože tě nemůžu sníst a nevidím důvod, proč tě někam nosit...“

Podržel jsem zmenšenou kostku směrem k otvoru, z něhož jsem ji vykotal. Na vzdálenost možná dvou kroků mi vyskočila z ruky, nafoukla se do původní velikosti a zapadla na staré místo, jako by se vůbec nic nestalo. Totiž skoro nic: tím, že jsem ji vydoloval, pozbyla zelený povlak.

„Hmm,“ zabručel jsem a zkusil blok znovu vydobýt. A taky že ano, po pár ranách pěstí mi skočil zmenšený blok rovnou do ruky. Když jsem ho tentokrát pokládal, pokusil jsem se ho umístit vedle díry, která po něm zůstala, a ne na původní místo. Opět se vrátil do původní velikosti a bezpečně se usadil na zemi.

Znovu jsem tiše zabručel, a protože už jsem se uklidnil, mohla se mi v hlavě roztočit kolečka. Ukládání bloků na nové místo mi připomnělo cosi zahrabaného hluboko v paměti. Nemyslím, že by šlo o specificky mou vzpomínku, ale spíš o připomínku ze světa mimo sen. Vzpomněl jsem si na malé děti, jak si hrají s kostkami a staví budovy a všechno možné.

„Jestli je všechno tady složené z bloků,“ řekl jsem nově uložené kostce, „a všechny bloky si zachovávají původní tvar, mohl bych je skládat na sebe a stavět z nich věci, které budu chtít?“

GRRRP, ozval se zvlášť vzteklý protest tam zdola z jihu.

„Dobrá,“ odpověděl jsem žaludku, otočil jsem se k bloku a oznámil: „Snad později. Musím se najíst.“

Napadlo mě, že bych to měl ještě jednou zkusit s tou trávou, než půjdu pryč. A byl jsem rád, že jsem to udělal. Při

pátém pokusu po zmizelém trsu trávy zůstala vznášející se semínka. *Konečně*, pomyslel jsem si a zkoušel je posbírat. Jeden drobný, zvláštní trik tohohle snu spočíval v tom, že jsem mohl sebrat jen všech šest semínek naráz, ale nedokázal jsem je uchopit každé zvlášť. Další zvláštnost, tentokrát směšně důležitá, byla ta, že jsem je nemohl sníst. Rukami ztuhla deset centimetrů od úst a nedovolila mi pustit se do jídla.

„To jako fakt?“ pravil jsem a zkusil přiblížit obličej k ruce. Ani tak to nešlo, nějaká neviditelná síla držela ruku a ústa od sebe.

„To jako fakt,“ opakoval jsem sarkasticky a už jsem cítil, jak ve mně bublá zklamání a vztek. „Tak dobrá!“ Rozmáchl jsem se, že semínka zahodím.

Zastavil mě ten blok hlíny, se kterým jsem před chvílíkou experimentoval. Když jsem ho před několika minutami odložil, zelený povrch mu chyběl. Ale teď už ho zase měl. Travnatý povrch dorůstal.

Tak rychle? zauvažoval jsem a podíval se na semínka. *To tady všechny rostliny vyrůstají tak rychle? Možná bych měl zkusit semínka zasadit.*

A že jsem se o to snažil, člověče! Zkoušel jsem všechno, co mě napadlo. Pustil jsem semínka na zem, ale zůstala se vznášet ve vzduchu. Vboxoval jsem je do hlíny, ale tím jsem jen vykopal další blok. A když jsem ho odložil na nové místo vedle vzniklé jámy, pokusil jsem se do něho zatlouct semínka ze strany. Nic nezabíralo.

„Proč to jen...,“ zasyčel jsem přes zaťaté zuby, ale hned jsem toho nechal. Vydat se po pěšince ze samých „proč“ by mě zavedlo zpátky ke zhroucení.

„Pokračuj dál,“ poručil jsem si naštvaně. „Nevzdávej to.“

Pustil jsem semínka do váčku na opasku a zoufale jsem pátral po jiné možnosti. Jakýkoli jiný zdroj potravy, jakékoli rozptýlení...

Stromy!

Odběhl jsem k nejbližšímu z nich a zkoušel odloupnout kusy kůry. Jedí lidé kůru? Možná, já jsem však nemohl. Rukama jsem nedokázal uchopit ten světle- a tmavohnědě páskovaný obal kmene. Taky jsem nesvedl šplhat nahoru po kmeni silněm jako já v pase, abych se dostal ke krychlovým chomáčkům listů složených z droboučkových kostiček.

Ale nevzdával jsem se – to jsem si nemohl dovolit. „Jestli je tohle sen,“ pravil jsem, „tak taky dokážu vyletět nahoru a něco tam urvat!“

Zvedl jsem pěsti, obrátil oči vzhůru a vyskočil do vzduchu... ale stejně rychle jsem dopadl na zem. Avšak v onom rozhodujícím okamžiku, jak jsem tak visel ve vzduchu, se událo něco opravdu zázračného. Pokusil jsem se praštit do listů nahoře, a přestože mi k nim chyběl blok, možná dva, pocítil jsem na pěsti dotek.

Začal jsem váhavě boxovat nad sebe. „Že bych tam dosáhl?“

A skutečně, ačkoli se moje paže nijak neprotáhla, dokázal jsem na vzdálenost čtyř bloků udeřit do skvrnitých krychlí nahoře. „Dosáhnou tam!“ vykřikl jsem a jal se mlátit do listů. Plíživá nepřičetnost se vytrácela s každým postupně sílícím úderem. „Jo!“ zařval jsem, když první zelená krychle zmizela a vypadlo mi z ní rovnou do ruky rudé, lesklé, půlkulaté ovoce. „TOHLE je to, o čem pořád mluvím!“

Tentokrát mi tělo dovolilo jíst. *V tom je možná ukrytý klíč,* řekl jsem si, chroustaje křehký sladký plod, a cítil jsem, jak mi šťáva z něho stéká hrdlem. *Třeba mi ruka umožňuje jíst jen to, co je jedlé.*

Možná to nevypadalo přesně jako jablko, ale zrovna tak to chutnalo. A jestliže se mi vůně zeminy zdála uklidňující, tento nový pocit mě tak nadchl, až jsem pocítil pálení v koutcích očí.

„Pokračuj dál,“ řekl jsem si, když celé jablko zmizelo v mém spokojeném žaludku. „Nikdy to nevzdávej!“

Aniž by mi to došlo, něco jsem se právě naučil. Říkejme tomu mantra nebo životní moudrost nebo jakkoli jinak, ale tahle slova se mi jevila jako důležitá pro život a byla jen prvním z mnohých poučení, která jsem poznal při téhle podivné a úžasné cestě: Nikdy se nevzdávej.

kapitola 2

V panice se utopí myšlení

Díky své nové „moci“ jsem srážel další listové bloky ze zbývajících stromů. Nejenže jsem získal ještě dvě jablka, ale navíc jsem učinil kriticky významný objev týkající se mého opasku a batohu.

Stalo se to hned po prvním jablku. Boxoval jsem do listí a místo ovoce z něho vypadl malý semenáček. „Tak znovu do práce?“ zeptal jsem se ztuhlé ruky a spustil jsem miniaturní stromeček do kapsy na opasku. O několik vteřin později jsem získal druhý a bezmyšlenkovitě jsem ho nacpal do stejného váčku. A tehdy jsem zjistil, že sazeničky nejenže se zmenšily, ale ještě se zploštily a seřadily k sobě jako hrací karty. „No vida,“ konstatoval jsem s úsměvem. „Tohle by mohlo být opravdu užitečné.“

Ukázalo se, že šlo o příliš skromný odhad. Než jsem sklidil ze všech stromů, dokázal jsem uložit do jediné kapsy dvanáct placatých semenáčků. A k tomu, měl bych dodat, nic nevážily!

Obhlédl jsem ostatní kapsy v batohu a napadlo mě: *Můžu si nosit celé skladiště důležitých věcí! Což znamená...*

„Což znamená,“ řekl jsem, zamračil se na opasek a nálada mi splaskla jako seskládané stromečky, „že dokud ne-najdu něco, co stojí za to sebrat, jsi mi platný jako díra v lodi.“

Někde by měly růst další jabloně, usoudil jsem a zvedl jsem pohled nahoru k útesu. Dřív, dokud mi pohled kalila panika, mi připadal jako nepřekonatelná bariéra. Teď, už klidnější a sytý, jsem si všiml, že ho tvoří spíš příkrý svah než svislá stěna.

Kdopak ví, co může být na druhé straně, napadlo mě a jal jsem se šplhat po hliněných blocích. Kdyby mi to od začátku jasně myslelo a nechoval jsem se jako úplný kretén, určitě bych nezůstal trčet na téhle straně ostrova.

A třeba to vůbec není ostrov. Třeba je tahle pláž jen okrajem celého kontinentu! Abyste mi dobře rozuměli, neopustil jsem myšlenku, že to všechno je jenom sen. Ale i tak, část mého já si nedokázala pomoci a toužila vylézt nahoru, překonat vršek kopce a podívat se, není-li tam nějaká stanice rangerů, město, velká aglomerace nebo...

Nic z toho tam nebylo.

Stanul jsem na rovném zeleném návrší a s drtivým zklamáním jsem hleděl na zbytek neobydleného ostrova.

Země přede mnou vybíhala do moře jako spár, dvě zalesněné čelisti, které téměř uzavíraly kulatou mělkou lagunu. Nedokázal jsem odhadnout, jak velký může ostrov být. Tehdy jsem ještě neuměl tak dobře odměřovat na bloky. Rozhodně nebyl příliš velký, protože jsem pod pozdně odpoledním sluncem jasně viděl jeho druhý břeh. A moje bodrost klesala stejně jako oranžová krychle.

Zrovna jako ve vodě jsem si pomyslel, že jsem sám.

A právě tak jako ve vodě jsem se mýlil.

„Búú.“ Nečekaný zvuk mě přiměl poskočit.

„Co...?“ řekl jsem a nervózně se rozhlížel. „Kdo... Kdo je tam?“

„Búú,“ ozvalo se znovu a to mě přimělo obrátit pohled k úpatí kopce. Stálo tam zvíře, černé a bílé, s tělem stejně pravoúhlým jako okolí.

Vydal jsem se dolů po západním svahu, což bylo snazší, protože tam terén klesal povlovněji než na zrádné východní straně, a kráčel jsem přímo k nebojácnému stvoření. Když jsem si je prohlížel zblízka, zjistil jsem, že není úplně černobílé. *Šedivé rohy, růžový vnitřek uší a růžový mělký vak pod břichem...*

„Ty budeš asi kráva,“ napadlo mě a její „búú“ mě odměnilo tím nejpříjemnějším zvukem, jaký jsem za celý den zaslechl. „Ani nevíš, jak jsem šťastný, že tě vidím,“ vzdychl jsem. „Tedy, hele, já vím, že je to jenom sen a tak, ale je to moc příjemný pocit, nebýt...“ Slovo mi uvázlo v krku a pocítil jsem pálení v nose a v očích. „... sám.“

„Béé,“ odpověděla kráva.

„Počkej, cože?“ zeptal jsem se a přistoupil k ní o krok blíž. „Ty jsi, řekněme, dvojjazyčná, nebo...?“

„Béé,“ pravilo zvíře, ale ne to přímo přede mnou. Zvedl jsem pohled kousek nahoru a zahleděl se vedle krávy, odkud nový zvuk zazněl. Hranolovitě – *nekecám* – zvíře bylo poněkud menší a celé černé.

V mizerném podvečerním světle mi skoro ušlo. Teď jsem se k němu mezi stromy blížil a zpoza černého zvířete vystoupilo jeho dvojče, dočista stejné, ale bílé jako mráčky na nebi. Navzdory rovným a plochým obrysům jsem dokázal rozlišit i ty nejdrobnější detaily vlněné srsti.

„Ty jsi ovečka,“ řekl jsem s úsměvem a vztáhl jsem ruku, abych jednu pošimral. Vůbec jsem nepřemýšlel. Neměl jsem v úmyslu ji praštit.

Zvíře zaječelo, vystříklo z něho cosi rudofialového a pak se dalo na útěk mezi stromy. „Ach, promiň!“ volal jsem za ním. „Odpusť mi to, ovečko!“ Cítil jsem se tak mizerně, že jsem se obrátil na její nezastrašenou kamarádku: „To jsem

nechtěl, opravdu. Pořád ještě nevím, jak mám tohle tělo používat, chápeš?“

„Ko-ko-ko-ko,“ přišla odpověď z levé strany. Kousek ode mě klovali do země dva malí ptáci, každý asi na jeden blok vysoký. Krátké kostnaté nohy, buclaté trupy pokryté bílým peřím a malé hlavy zakončené plochými oranžovými zobáky.

„Nejsem si jistý, jestli jste slepice,“ řekl jsem jim. „Podobáte se trochu kačenám.“ Vteřinku na mě zíraly a kvokaly. „Ale ozýváte se jako slepice,“ pokračoval jsem, „a tak bude rozumnější vám říkat slepice než... kačenoslípky.“

Při tom slově jsem se uchechtl, ale pak jsem se rozchechtal naplno. Přišlo mi hrozně příjemné smát se a setřást ze sebe to bláznivé napětí nastřádané za celý den.

Potom jsem zaslechl nový hlas.

„Gúúúch.“

Z toho hrdelního, hlenovitého chrchlání mi přeběhl mráz po zádech. Rozhlížel jsem se kolem, abych vypátral zdroj zvuku. Měl jsem pocit, že na tomto ostrově přicházely zvuky odevšad. Stál jsem, poslouchal a přál si, aby slepice držely zobák.

Potom jsem to ucítil. Plesnivina a shnilotina. Jako mrtvá krysa ve staré ponožce. Postavu toho tvora jsem však zahlédl, až když ode mě byl nějakých deset kroků. Napřed jsem si myslel, že je to další člověk, oblečený jako já, a automaticky jsem k němu udělal krok v ústrety.

Pud mi však velel zastavit a začal jsem couvat. Ta osoba měla otrhané, špinavé šaty. Pokožku plesnivě zelenou. Oči, dá-li se tomu tak říkat, tvořily bezživotné černé body v ploché tváři bez mimiky. V duchu jsem probíral vzpomínky, obrazy tvorů, které jsem znal z povídek, ale nikdy je neviděl na vlastní oči. A teď to tady kráčí ke mně a natahuje to po mně paže.

Byla to zombie!

Snažil jsem se ustoupit a narazil jsem do stromu. Zombie se blížila. Vyhýbal jsem se jí. Nahnílá pěst mě udeřila do hrudi, až jsem zavrával několik kroků zpátky. Celým tělem mi projela bolest. Zalapal jsem po dechu. Vrhla se na mě. Dal jsem se na útěk.

Otupělý strachem jsem sprintoval do kopečka. Nepřemýšlel jsem, nic neplánoval. Moje kroky řídila jen hrůza. Ve tmě za mnou se ozvalo jakési klapání a následoval svist proráženého vzduchu. Něco se zabodlo do stromu rovnou přede mnou. Vibrující tyčka s peřím na konci. To je *šíp*! Byla snad zombie ozbrojená? Nevšiml jsem si. Jen jsem prchal.

Po pravé ruce se zablesklo cosi červeného: hrozen očí, od něhož znělo skřípavé syčení. Klopýtal jsem do svahu a neohlédl jsem se, dokud jsem nestál nahoře. V bledém světle vycházejícího krychlového měsíce jsem viděl, že zombie mě stále pronásleduje. Už se dostala k úpatí svahu a začala po něm lézt směrem ke mně.

S hrdlem sevřeným strachy jsem se pustil dolů po východním útesu. Uklouzl jsem, spadl až dolů a uslyšel odporné prasknutí.

„Ssss,“ zasyčel jsem, když se mi do kotníku zařízla prudká bolest.

Kam mám jít? Co mám dělat? Neměl bych skočit zpátky do vody a zkusit odplavat? Na kraji břehu u černé hladiny jsem ztuhl. Co když je venku pořád ta sépie a co když dostala hlad?

Pod hvězdnatou oblohou se rozlehlo skučení. Obrátil jsem se a viděl, jak zombie vystrkuje hlavu přes okraj útesu.

Zděšeně jsem se rozhlížel, kam bych měl jít. Někam, kde se schovám.

Jak jsem tak těkal pohledem sem a tam, padl mi do oka jediný blok hlíny, který jsem vykopal někdy odpoledne. A ten mi v hlavě rozžehl zoufalý nápad. Kopat!

Zombie se pustila dolů po útesu a já jsem se rozběhl k jeho úpatí a začal jsem zuřivě trhat zem. Raz-dva-tři-čtyři rány pěstí a první blok přede mnou se uvolnil. Raz-dva-tři-čtyři a sousední blok vyskočil ze svého lůžka.

Slyšel jsem blížícího se ghúla a jeho skuhrání vytrvale sílilo. Raz-dva-tři-čtyři, raz-dva-tři-čtyři. Uvolnil jsem čtyři hliněné bloky přímo před sebou, dva nahoře a dva pod nimi. Získal jsem zrovna tak dost místa, abych se tam vecpal.

Hlouběji! řvalo moje vědomí. Jdi hlouběji!

Kdyby osud dokázal mluvit, tak by se v té chvíli zašklebil a řekl: „Nepůjdeš nikam.“

Pěstí jsem narazil na něco chladného a tvrdého. Dostal jsem se na skálu. Několik marných úderů mi rázem objasnilo, že jsem v pasti a to monstrum bude za pár vteřin u mě.

Otočil jsem se, spatřil zombii, a tak jsem mezi ni a sebe položil hliněný blok. Ghúl se přes něj natáhl a uhodil mě do hrudníku. Odletěl jsem dozadu a narazil na kamenný útes. S bolavou hrudí a lapáním po dechu jsem umístil druhý hliněný blok na první.

Obklopila mě tma. Byl jsem pohřbený zaživa.

V hrobce jsem zůstal izolovaný od světla, nikoli však od zvuku. Zombie skuhrala, až mi z toho zvonilo v uších. Co jestli taky dokáže kopat v zemi? Co když jsem jen o několik vteřin oddálil smrt?

„Běž pryč!“ zařval jsem bezmocně. „Prosím tě, nech mě na pokoji!“

Odpovědělo mi jen přiškrcené vrčení.

„Prosím tě!“ žebronil jsem.

A odpověď? Bezcitné, lhostejné a neumlčitelné skučení.

„Probuď se,“ zašeptal jsem. „Musíš se probudit, probudit, **PROBUDIT!**“

V zoufalství jsem začal poskakovat, až jsem hlavou narážel do stropu, jak jsem se snažil probrat k bdělosti.

„**PROBUĎ SE, PROBUĎ SE, PROBUĎ SE!**“

Padl jsem zády na kamennou stěnu, hlava mi třeštila, v očích hořelo a hrudník se mi otřásal rychlým, panickým vzlykotem.

„Proč?“ ptal jsem se šeptem. „Proč se nemůžu probudit?“

A tu zombie zavrčela hlubokým, divokým hlasem „*protože tohle není sen*“.

Ne, nemluvilo na mě to stvoření. Já sám jsem vložil ta slova do jeho rozpadajících se úst, protože jsem věděl, že je zkrátka potřebuju slyšet.

Zdalo se mi, že chodící mrtvola deklamuje: „*Tohle není sen a netrpíš ani následky nějakého zranění nebo halucinací. Tady kolem je skutečné místo, opravdový svět, a ty ho budeš muset akceptovat, abys přežil.*“

„Máš pravdu,“ řekl jsem ghúlovi s vědomím, že mluvím sám k sobě, jenže jsem si pořád myslel, je jaksi přičetnější povídat si s mrtvolou. „Tohle se neděje jen v mé hlavě. To se děje doopravdy.“

Mlhou v hlavě, kterou mi způsobila amnézie, mi připlýnul kousek napůl zapomenuté písničky. Něco o nacházení sebe samého na podivném místě. Nedokázal jsem si vybavit všechna slova, ale kousek mi pevně ulpěl v paměti:

Možná se sám sebe zeptáš, takže jak jsem se sem dostal?

„Já nevím,“ připustil jsem. „Nevím, jak jsem se tady ocitl, ani kde to ‚tady‘ je. Jiná planeta? Jiná dimenze? Netuším, ale vím, že nemá smysl dál to popírat.“

Po tomto přiznání se ve mně rozhostil hluboký klid, z něhož se vyloupila nová mantra.

„V panice se utopí myšlení,“ řekl jsem zombii. „A tak je načase přestat panikařit a začít přemýšlet, jak tady přežít.“

kapitola 3

Nespoléhej na svůj předpoklad

„Jaký bude další krok?“ zeptal jsem se tmy. Když se uvážilo, že jsem v pasti, doslova zády u zdi, a od vrčící mrtvoly mě odděluje jen trocha hlíny, jevíly se moje možnosti jako dost omezené.

Docela dlouhou dobu jsem se pokoušel soustředit na dýchání, pročistit si mozek a nechat jím proplouvat všelijaké nápady. První jasnou myšlenkou, která mě napadla, byť poněkud ironickou, byla otázka, jestli si můžu vydýchat všechen vzduch.

Kolik ho vlastně mám? Nedusím se už náhodou? Jaký je to vlastně pocit, dusit se? Pokoušel jsem se vycítit nějaké změny v těle, odhalit pocity, které jsem dřív neměl. A tak jsem si všiml, že všechna bolest je tatam. Hlava i kotník se mi zdály v pořádku. Naopak žaludek jsem měl úplně prázdný. Schroustal jsem další jablko a přitom jsem se pokoušel přijít na kloub tomu, co se vlastně děje.

Dostává mozek málo kyslíku, dumal jsem, nebo jsem se opravdu tak strašně rychle uzdravil? No vážně – nejsem nějaký superhrdina? Tahle myšlenka mi dodala nečekanou dávku naděje.

Zombie zasténala.

„Je to tak?“ zeptal jsem se ghúla. „Zajišťuje mi tenhle svět superhojení a mají s tím co dělat ta jablka nebo jiné jídlo?“

Další bezvýrazné zasténání.

„Nemusíš mi odpovídat,“ řekl jsem. „Já na všechno přijdu sám, protože musím, abych tady přežil, že? Jsem ve zcela novém světě s úplně jinými pravidly, kde se tluče pěstí na dálku a do pytlíčku narveš hromadu věcí.“

Hlubší nádechy přispěly k dalšímu uklidnění a klidnější hlava jasněji myslela. „Musím jen přijít na to, co je co,“ prohlásil jsem věcně, „a udělám to hned, jak odtud vy-padnu!“

Jako na nějaké znamení zombie zasténala.

„A když to udělám, ty tam budeš čekat, takže musím najít nějakou zbraň na svou obranu. Palici nebo oštěp nebo...“

Zombie vyrazila prudké pištivé zaskučení, jaké jsem od ní ještě neslyšel.

„Hej!“ vykřikl jsem a přiložil ucho k hliněnému bloku. „Co se děje?“

Slyšela mě? Copak jsme se spolu doopravdy bavili?

I dál se ozývaly ostré, drsné skřeky, jako by to stvoření na něco reagovalo, například na bolest.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se reflexivně. „Hele, omlouvám se, jestli tě moje řeči o zbraních nějak urážely nebo něco, ale na rovinu, ty se mě snažíš zabít, takže...“ Už v polovině věty jsem si všiml, že zvuky venku utichly.

„Haló!“ křikl jsem do ticha.

Zazdálo se mi, že něco cítím, zápach pronikající hlinou. Kouř?

Copak zombie před mou norou rozdělává oheň a snaží se mě vykouřit? Můžou zombie dělat něco takového?

Musím to vědět. Než bych umřel na to, že zůstanu sedět tady a udusím se kouřem, tak to radši zkusím štěstí venku. S bušícím srdcem jsem odstranil hliněný blok přímo před

obličejem a prudce jsem zamrkal v ranním světle hranatého slunce.

Zombii jsem neviděl, ale pořád ještě jsem cítil její shnilý puch, teď ovšem smíchaný se silným zápachem kouře. Rozbil jsem i druhý blok a opatrně vyšel na pláž. Rozhlížel jsem se vpravo, pak vlevo, pak jsem se podíval dolů a nakrčil nos. Rovnou před nohama se mi vznášel kus zahrňávajícího masa. Nervózně jsem ho sebral. Byl tak odporný, že jsem nad ním jen pomrkvával.

Okraje to mělo ožehnuté jako připálený burger. Už jsem nemusel dumat, odkud přicházel ten smrad.

Rozběhl jsem se po písku v představě, že je to past a zombie může číhat někde na kopci kousek nade mnou. Nečítala. Pobřeží bylo doslova čisté. „Hej, Mrtváku!“ křikl jsem a pozvedl kus shnilotiny. „Nezapomněl sis tady něco?“

Chvilíčku jsem napjatě čekal a doufal, že vlastník toho hnusného cucku nepřiběhne z kopce. Nic. Kus spálených odporných vnitřností, nic víc z ghúla nezůstalo.

Ale proč?

Slunce. Nezabíjí ale denní světlo jen upíry? To možná platí v mém světě. „Jenže,“ řekl jsem hnusnému kusu masa, „my nejsme v mém světě a nemůžu spoléhat na svůj předpoklad.“ Když jsem to říkal, zabloudil jsem pohledem na svou malou noru vyhloubenou u útesu. Totiž obzvlášť jsem si všiml hliněného stropu na dva bloky dlouhého a jeden blok širokého. Jak to, že se na mě nezřítil? Čím to drží nahoře?

Vrátil jsem se zpátky ke své díře a pěstí jsem zničil dva hliněné bloky nad hlavou. Pak jsem poodstoupil, aby mi nepadly na hlavu, a vložil jsem je tam, kde před okamžikem byly. A ony se spojily a držely!

„Paráda!“ usmíval jsem se trochu sebejistěji. Vedle hyperhojení patřila schopnost hliněných bloků držet při sobě k obrovským výhodám tohoto světa. Znamenalo to, že si

dokážu vystavět přístřeší bez hřebíků a cementu, nebo čím drží baráky pohromadě.

Tento předpoklad by ovšem připadal v úvahu teprve tehdy, kdybych někde nenašel nějaké přirozené útočiště, které čeká jen na mě. Vyklusal jsem na vrchol kopce, rozhlížel se po celé délce ostrova a kontroloval i jižní a severní svah, abych nabyl jistotu, a potom jsem ztěžka, zklamaně zavzdychal. Nenalezl jsem žádnou jeskyni ani díru, žádnou pevnost, kam bych se mohl nastěhovat.

Všiml jsem si krávy, totiž hned dvou, které se pásly na úpatí západního svahu, přežvykovaly a spokojeně bučely.

„Haló!“ volal jsem na ně, ale díval jsem se na les, „měl jsem pravdu aspoň v tom, že slunce ty tvory zahání pryč.“

Světlo rozhodně vypudilo všechno, co se skrývalo včera v noci v lese. Kam ale obludy šly? A když už jsme při tom, kde se vzaly? Vycházejí za soumraku z moře nebo vylézají ze země jako v nějakém laciném hororu?

Nejspíš to zjistím mnohem dřív, než by se mi mohlo líbit. Ačkoli slunce vyšlo teprve nedávno, už se stačilo vyšplhat k půlce poledne.

„Nejsou tady dny nějak krátké?“ zeptal jsem se spokojených krav. A kdyby mohly mluvit, zřejmě by mi odpověděly: „Dost krátké na to, abys přestal marnit čas.“

„Díky,“ pravil jsem uštěpačně a otočil se k nim zády, abych sešplhal z kopce, který jsem nazval Vrch zklamání. Na chvíli jsem se zarazil a přemýšlel, jestli nemám rozdělat signální oheň. Nedělají to tak lidé, kteří se ocitli sami na pustém ostrově? Možná, jenže nemám tušení, jak bych to udělal.

Co dělat umím, to je kopání. Holýma rukama jsem vylátil ze země dost hliněných bloků, abych do země vepsal slovo POMOC!. *Třeba to zahlédne někdo z nízko letícího letadla nebo i z vysoko letícího satelitu*, říkal jsem si. *Někdo přijde*. Pořád jsem se upínal k myšlence, že se sem kdosi

příhrne a zachrání mě a že stačí počkat pár nocí, než se objeví. Dokázal jsem přijmout fakt, že jsem v docela novém světě, nepřestal jsem však dumat, co to vlastně opravdu znamená. A stejně hloupě jsem uvažoval i později, když jsem se znovu ztratil v moři...

Ale to předbíhám.

Sledoval jsem pohyb slunce a ploužil jsem se dolů po východním svahu. Uvažoval jsem, že si postavím chatu z hliněných bloků kolem té díry, co už jsem udělal do země. Když jsem však pohlédl na úzkou škvíru, došlo mi, že bezpečnější by bylo zakopat se do větší hloubky. Tak bych dostal mezi sebe a nebezpečí venku celý kopec místo několika chatrných hliněných bloků. Jenže jak to provést?

Nedokážu vykutat tunel ve skále holýma rukama. Nebo ano? *Nespoléhej na svůj předpoklad*, připomněl jsem si a pozvedl jsem pěst proti hladké šedivé stěně. *Už máš supermoc „vzdáleného úderu“*. *Třeba takovým úderem dokážeš rozbít skálu*.

Ukázalo se, že nikoli.

„JAU, JAU, JAU,“ ječel jsem při každé ráně. Ano, ani v tomto světě holýma rukama nedokážete rozbít pevnou skálu, ale když do ní chvílku bušíte, zdá se, jako by se vám začínalo dařit. Šedivá kostka však nepraskala, tedy aspoň ne tak, jak by to udělala v mém světě. Viděl jsem, že z místa, kam dopadla moje rána, se rozlétají maličké mnohobarevné kostičky. Ale v okamžiku, kdy jsem nechal otlučené, bolavé ruce odpočinout, se všechno viditelné poškození okamžitě zacelilo.

„No páni!“ vykřikl jsem a zlostně jsem znovu zaútočil na skálu, což mě přimělo k dalšímu bolestnému „JAAAU!“.

Očividně jsem nebyl v tomto světě jediný, komu sloužilo hyperuzdravování.

„Co bych potřeboval, aby tě zdolal?“ zeptal jsem se posměšně mlčící skály.

Zřejmě odpověď: nějaký nástroj, jako mají trosečníci ve všech těch povídkách. Jenže oni obvykle mívají celý náklad ztroskotané lodi plné zásob nebo aspoň sekeru či volejbalový míč, se kterým si můžou pokecat.

A co jsem měl já? Neurčité vzpomínky a batoh plný ničeho. Totiž téměř ničeho.

Zkoušel jsem do kamenné stěny bušit vším, co jsem nasbíral: semenáčky, hliněnými bloky, dokonce i zbytkem zombie. Pokud jsem stačil zjistit, tenhle svět ničemu z toho nesvěřil účinnost sbíječky. Ani jeden pokus nevyšel, ale malé stromečky mi vnukly myšlenku, jestli nemám zkusit vyrvat kus tvrdšího, pevnějšího dřeva z bezlistých stromů za mými zády.

Přistoupil jsem k nejbližšímu kmeni a praštil jsem do jeho dolní části.

„Trrráám!“ zařval jsem a pak jsem jen zmateně zafuněl.

Strom sice zůstal stát vzpřímeně, ale naráz nebyl ničím spojený se zemí.

„Koukej,“ vyjednával jsem se zavěšeným kmenem, „bloky a zombie, to je jedna věc, ale co zemská přitažlivost?“

Vznášející se kláda se ani nehnula.

„Dobrá,“ přikývl jsem a rozhodil rukama připomínajícíma kostky. „Tvůj svět, tvoje pravidla.“

A už po několika vteřinách jsem viděl, jak byla moje slova pravdivá.

Zkusil jsem kmenem z krychliček bacit do útesu, ale nedosáhl jsem ničeho, než že mě rozbolela ruka.

Zamrkal jsem a bez přemýšlení jsem začal kládu přesouvat k levé ruce, abych nechal pravou odpočinout.

„Co...?“ Vytřeštil jsem čtvercové oči na levou ruku, která roztáhla dlaň a na ní se zjevila zářící mřížka. Dvě přímký, jedna směřující shora dolů a druhá zprava doleva, dělily dlaň do čtyř sekcí. Jakmile jsem položil miniaturizovaný kmen do dolní levé čtvrti, z otevřené pravé ruky splynul zářící obrázek čtyř nastohovaných dřevěných prken.

„Tak dobře,“ řekl jsem nervózně, protože jsem netušil, jestli to, co se děje, bude k něčemu dobré nebo naopak. Zkoušel jsem pomalu zavírat prsty. Prkna se zhmotnila v okamžiku, kdy kmen v mé levé ruce zmizel.

„Výborně!“ prohlásil jsem se vzrůstajícím nadšením.

Takže ke schopnosti rychlého hojení, tlučení do věcí na dálku a spojování bloků bez jakékoli opory mi tenhle svět navíc dovoluje přeměnit surové materiály v hotové výrobky, a to během několika vteřin. Jak dlouho by mi takový úkol trval v našem světě? Kolik hodin sekání, měření, řezání a broušení? A to za předpokladu, že bych věděl, jak na to? Tento svět ze mě udělá řemeslnického mistra jen díky tomu, že se mi pozměnily ruce!

Co bych s tím mohl dělat, říkal jsem si, a přendal jsem naštosovaná prkna do levé ruky. Tentokrát se mi nad pravou dlaní vznášela drobná miniaturní dřevěná krychlička.

„Nějaký knoflík,“ vydechl jsem. Ne takový jako na šatech, ale takový, na který se mačká. Točila se mi hlava, jak jsem byl doslova omráčený novými objevy, a mohl jsem si jen představovat, co by se asi stalo, kdybych ho stiskl. Že by to tlačítko přetvořilo cokoli, na co se přiloží, v něco úplně jiného? Mohlo by přeměnit i mě? Anebo by vystavělo obrovskou zářící pevnost obývanou bělovlasým duchem, jenž by odpovídal na všechny mé otázky a učil mě, jak užívat své moci? Copak se to ve filmu nestává?

Sevřel jsem dlaň kolem tlačítka, sebral ho ze vzduchu a přiložil ho k zavěšenému kmeni.

... není třeba tohle prostředek, jak se vrátit domů?

„Jsem připraven!“ vykřikl jsem k nebi a natáhl jsem chvějící se ruku k všemocnému a veledůležitému tlačítku.

CVAK.

„No dobrá,“ vzdychl jsem, když jsem v hlavě uslyšel posměšné zakvákání na trombón. „Tolik k vyčerpávající odpovědi.“